

ХРИСТО ФОТЕВ
ВЕНЕЦИАНСКА НОЩ

chitanka.info

Замлъкнаха флигорните, замлъкна
последното танго със барабана
и в тишината дълго ръкопляска
на хората и песните морето.
А хората танцуваха, звучеше
в сърцата друга музика, по-властна.
Очите се целуваха по-тъмни,
по-зрели и по-страстни от морето.
И всички бяха толкова достъпни.
И всички бяха толкова красиви.
Заченатите във такива нощи
ще са поети, влюбени в морето.
А върху всички с лунната си маска
блестеше светла, светла, просто бяла
нощта бургаска, ах, нощта бургаска,
наречена сега венецианска нощ.
А нямаше в градината канали
с таинствена гондола, във която
една маркиза сменя свойта дреха
със дъщерята на гондолиера.
А нямаше в градината канали
с тайнствена тераса, на която
маркизът сменя своята маркиза
със дъщерята на гондолиера.

А нямаше в градината канали
с таинствена китара, над която
бръснарят на маркиза зарива
по дъщерята на гондолиера.
Като мъниста крехката мозайка
от хубави жени със леки дрехи,
със глезени в перлонови сандали
и с китки, по които светлината
блестеше златна в бронзовите гривни.
Остана само ти. Ах, ти остана

във мекото гнездо на моите мисли
като голяма мълчалива птица
и досега непипната със пръсти.
Ти ми донесе веселата вяра
във приказките и във чудесата.
Аз няма да се чудя, ако видя
как роклята ти цяла се побира
в кафявата черупка на бадема.
Как вместо думи на плътните ти устни
изпълват моите шепи със червени
и бели, снежнобели карамфили...
Или как бягаш с вятъра, тъй както
избяга преди малко и от мене.
Но моето сърце не вика тъжно
и няма нищо тъжно в моите стъпки.

Единствено високо във фонтана
една пленена, златна каракуда
тъгуваше с окървавени перки
по писаната люлка на морето.
И аз вървя, и тъмните дървета
ми казват, че отново ще те срещна.
С усмивка аз се мъча да отгатна
коя си ти, какво е твойто име...
Насреща ми полека заблестяха
дошлите тука простосмъртни хора,
стругари и рибари, и монтьори,
и боцмани, дори на карнавала
не скриваха лицата си със маски.
Приятели се срещаха, звънтяха
като кампани чашите с мастика.
Припомняха си младостта, пълзяха
по призрачните пътища на фронта.
Съругите не слушаха, навярно
са слушали това хиляда пъти
и гледаха с унесена усмивка
танцуващите двадесетгодишни.

Наблизо си играеха децата.
Най-малкото си търсеше балона.
О, вятърът, момченце, го открадна,
за да зарадва може би морето.

И ще ви кажа, нямаше частица
венецианска или флорентинска
в земята и звездите, и в морето,
в нощта, която беше само наша.

Замлъкнаха флигорните, замлъкна
последното танго със барабана
и може би напразно ръкопляска,
за да ядоса вятъра морето.

И всички си отидоха. Потръпна
градината, внезапно опустяла.
И аз останах сам, и тишината
ме отрезви със весела плесница,
която разпиля дълбоко в мене
в пристанището корабните мачти —
звънтящите, свещени обелиски
на моето гълъбооко детство.
В една такава нощ, венецианска,
едно момиче много преди тебе
с уплашен целувка го прогони.
И то избяга, кроткото ми детство,
във корабните трюмове избяга
и плъхове с рубинени зеници
му носеха откраднати сухари.

Потърсиш ли ти детството ми, трябва
да дойдеш с мене долу, в Атлантида.
Сега вървя, докосва ме морето,
като преди вълнува ме морето, но никъде не искам
да отида.
Сърцето ми узря във тази малка

*страна на дъбове и на надежди
и силните ѝ хора, моите братя,
ме викат с гласове, призивно-стройни...*

*О, те ме чакаха като водата
и като хляба. Нека са спокойни.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.